

Դանիելի գիրքը — ութսունհինգերորդ մաս

Մարգարեական ուղու բացահայտումը. պատմական հանգրվանների աստվածային կապը

Jeff Pippenger

2024-02-18

1863 թվականի ապստամբությունից հարյուր քսանվեց տարի անց՝ 1989 թվականին, Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին: Այն գիտելիքը, որ նախ բացվեց այդ թվականին, սրբազան պատմության բարեփոխման գծերի ճանաչումն էր, և այն հայտնությունը, որ դրանք բոլորն էլ զուգահեռ են միմյանց: Այնուհետև, 1992 թվականին, վերջին վեց համարների լույսը սկսեց բացվել: Այս ճշմարտությունների առաջին հանրային ներկայացումները եղան 1994 թվականին, և թեման բարեփոխման գծերն էին: 1996 թվականին հրատարակվեց «Վախճանի ժամանակը» վերնագրված մի հանդես, որը նույնացրեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները:

1996 թվականը այն տարին էր, երբ պատգամը ձևակերպվեց պաշտոնապես, ինչը մի նշանաբար է, որ զուգահեռվում է Վիլյամ Միլլերի պատգամի պաշտոնական ձևակերպմանը 1831 թվականին: Միլլերի պատգամը դատաստանի բացման հռչակումն էր, իսկ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները՝ դատաստանի փակման հռչակումը: Միլլերի պատգամի առարկան մարգարեական ժամանակն էր, ինչպես այն հայտնված է Աստվածաշնչում: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների առարկան արդի Հռոմն էր (հյուսիսի թագավորի կեղծօրինակը): Միլլերին հայտնված մեթոդաբանությունը նրա «Մարգարեական մեկնաբանության 14 կանոններն» էին: 1989 թվականին հայտնված մեթոդաբանությունը բարեփոխչական շարժումների «տող առ տող»-ն էր:

Միլլերի գործը ներառում էր Աստծո Խոսքի հաստատումը որպես հեղինակավոր՝ ի հակադրություն պապական ավանդույթների և սովորույթների, որոնք աշխարհում ուժի մեջ էին եղել հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի: Այդ պատճառով Միլլերի լուրը առաջին անգամ հրատարակվեց 1831 թվականին (այսպիսով պաշտոնականացնելով Միլլերի լուրը), ճիշտ երկու հարյուր քսան տարի անց՝ Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշնչի ստեղծումից հետո: Future for America-ի գործը Միացյալ Նահանգների դերի նույնականացումն էր՝ պապության մահաբեր վերքը բուժելու գործում՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ պատճառով The Time of the End հանդեսը հրատարակվեց 1996 թվականին (այսպիսով պաշտոնականացնելով լուրը), ճիշտ երկու հարյուր քսան տարի անց՝ 1776 թվականին Միացյալ Նահանգների սկզբնավորումից հետո:

Յուրաքանչյուր բարեփոխչական շարժման թեման մի պատմական հենակետի հետ կապող երկու հարյուր քսան տարիների ճանաչումը չբացահայտվեց մինչև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից զգալիորեն հետո, որովհետև միայն այն ժամանակ, երբ այդ ամսաթվին հասավ երրորդ վայրը, Տերը Իր ժողովրդին առաջնորդեց վերադառնալու:

Երեմիա վեցերորդ գլխի տասնվեցերորդ և տասնյոթերորդ խոսքերի հին շավիղներին: Այնտեղ էր, որ «յոթ ժամանակների» լույսը վերահայտնաբերվեց, և երբ այդ լույսը զարգացավ, ակնհայտ դարձավ, որ երկու հարյուր քսանը այն թիվն է, որ կապում է Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ խոսքերը: Տասներեքերորդ խոսքում նույնացվում է մարգարեական պատմության «chazon» տեսիլքը, իսկ տասնչորսերորդ խոսքում նույնացվում է «the appearance»-ի «mareh» տեսիլքը: Այդ երկու խոսքերի միջև եղած կապն է, որ Գաբրիելը եկավ ուսուցանելու Դանիելին, և Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, որը գալիս է հասկանալու այդ երկու տեսիլքների միջև եղած կապը:

Տասներեքերորդ համարի տեսիլքը ներկայացնում է «յոթ ժամանակները» (երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարին), իսկ տասնչորսերորդ համարի տեսիլքը ներկայացնում է երկու հազար երեք հարյուր օրերը (տարիները): Հարավային թագավորության՝ Հուդայի դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները», որը ներկայացնում է Հուդան, Երուսաղեմը և սրբարանը, սկսվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին, իսկ Երուսաղեմի և սրբարանի վերականգնումը բնորոշող երկու հազար երեք հարյուր տարիները սկսվեցին մ.թ.ա. 457 թվականին:

Երկու հարյուր քսան տարին այս երկու տեսիլքները կապում է իրար, և երկու հարյուր քսան թիվը ճանաչվեց որպես հեթանոսության և պապականության ավերիչ գործողությունների կողմից գործի ու սրբարանի կոխկրտման միջև եղած կապի խորհրդանիշ, ինչը ներկայացված է որպես ցրում և Աստծու բարկություն: Երկու հարյուր քսան տարին կապեց սրբարանը կոխկրտելու սատանայական գործի տեսիլքը նույն այդ տաճարը վերականգնելու աստվածապաշտ գործի տեսիլքի հետ: Ուստի երկու հարյուր քսան տարին մի խորհրդանիշ է, որը ներկայացնում է սրբազան կապ:

Ինչպես Միլլերի շարժումն ավարտվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ, և ապա հարյուր քսանվեց տարի անց եկավ երրորդ հրեշտակի շարժումը՝ այդպիսով ընդգծելով, որ այդ երկու շարժումները կապված էին «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշով (հարյուր քսանվեց), այնպես էլ երկու հարյուր քսան տարիները, որոնք կապում էին Միլլերի կողմից 1831 թվականին Աստվածաշնչի պատգամի հաստատումը 1611 թվականին Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի հրատարակության հետ, նույն կերպ այդ նույն ժամանակահատվածով կապում էին Future for America-ն Ամերիկայի սկզբնավորման հետ, մինչ այն մատնանշում էր Ամերիկայի վախճանը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Ուիլսոն Պատգամաբերը հանկարծակի եկավ այն տաճարը, որը Նա կանգնեցրել էր քառասունվեց տարում՝ 1798 թվականից՝ առաջին բարկության ավարտից, մինչև 1844 թվականը՝ վերջին բարկության ավարտը: Նրա մուտքը տաճար նախորդվել էր Սուրբ Հոգու թափմամբ Կեսգիշերային Աղաղակի շարժման մեջ, որը նախանշվել էր Քրիստոսի հաղթական մուտքով Երուսաղեմ: Այդ երկու վկաները հաստատում են, որ երբ վերջին օրերում կրկնվի Կեսգիշերային Աղաղակի շարժումը, Քրիստոսը կանգնեցրած կլինի հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը: Այն երկու շարժումները, որոնցում կատարվում է տասը կույսերի առակի Կեսգիշերային Աղաղակը, միմյանց զուգահեռ են:

«Հաճախ իմ ուշադրությունը դարձվում է տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ ամենայն տառով, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Միլլերի հետևորդների պատմությունը (առաջին հրեշտակի շարժումը) ներկայացնում է Աստծո գործության աճող դրսևորումը, որը սկսվեց, երբ 1798 թվականին Դանիելի գիրքը բացվեց: Այդ գործությունն աճեց, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Ապա վրա հասավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափությունը, և այն ի վերջո հանգեցրեց Սուրբ Հոգու թափմանը Էքզեթերի ճամբարային ժողովում, որը սկսվեց 1844 թվականի օգոստոսի 12-ին և շարունակեց տարածվել ինչպես մակընթացային ալիք ողջ երկրով մեկ մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Future for America-ի (երրորդ հրեշտակի շարժման) պատմությունը ներկայացնում է Աստծո գործության աճող դրսևորում, որը սկսվեց այն ժամանակ, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց 1989 թվականին: Այդ գործությունն ավելացավ, երբ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այնուհետև վրա հասավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությունը, որը վերջապես պիտի հանգեցնի Սուրբ Հոգու հեղմանը, որը պիտի շարունակի տարածվել երկրի վրա հրդեհի պես, մինչև որ Միքայելը կանգնի և մարդկային փորձության ժամանակը փակվի:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մի շարք մարգարեություններ կատարվեցին, որով իսկ որոշակիացվեց, որ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ մի շարք մարգարեություններ կրկին պիտի կատարվեն: Այդ մարգարեություններից մեկը տեսիլքի ուշացումն է, ինչպես ներկայացված է Ամբակումի երկրորդ գլխում: Ամբակումի երկրորդ գլուխը բնորոշեց թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման փորձառությունը: Երկու շարժումներն էլ բախվում են աստվածաշնչյան ճիշտ մեթոդաբանության շուրջ վեճի, որն իրագործվում է այդ շարժման ներկայացուցիչների և նախկին ընտրյալ ժողովրդի միջև, որոնք վեճի ընթացքի ժամանակ շրջանցվում են:

Այն պատգամը, որը պետք է պաշտպանվեր առաջին հրեշտակի պատմության պահապանների կողմից, ճշմարտությունների նույնականացումն էր (Միլլերի գոհարները), որոնք ի վերջո ներկայացվեցին 1843 և 1850 թվականների երկու սրբազան քարտեզների վրա: Բանավեճի ընթացքի մեջ պետք է լինեին մի հիասթափություն, որը կնշանավորեր բաժանումը երկու հակամարտ դասերի միջև, և կոչ՝ ավելի խոր նվիրվածության՝ հավատարիմների համար:

Այնուհետև Ամբակումը ցույց է տալիս տարբերությունը երկու դասերի միջև, որոնք ներգրավված էին հիմնարար ճշմարտությունների փորձության գործընթացում: Այդ փորձության գործընթացը, որն իր մեջ ներառում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին լռությամբ ավարտված բանավեճը երկու դասերի միջև, ավարտվեց ճիշտ այնտեղ,

որտեղ ավարտվում է Ամբակումի երկրորդ գլուխը:

Բայց Տերը Իր սուրբ տաճարի մեջ է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ: Ամբակում 2:20:

Տերը հանկարծ մտավ Իր միլլերական տաճարը, և այնժամ ամբողջ երկիրը պետք է լռություն պահեր, որովհետև հակառակապալան Քավության Օրը հասել էր, և մեռյալների դատաստանը սկսվել էր: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի մարգարեական պատմությունն ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը նույնացնում է որևէ բանի սկզբի հետ: Տաճարի և գործի ոտնահարման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների երկու տեսիլքների սկիզբը, և տաճարի ու գործի վերականգնման տեսիլքի սկիզբը, միասին սկսվեցին, սակայն իրարից բաժանված էին երկու հարյուր քսան տարով, և երբ դրանք ավարտվեցին, դրանց ավարտված լինելը նշվեց Ամբակումի գրքի ԵՐԿՐՈՐԴ գլխի ՔՍԱՆԵՐՈՐԴ խոսքում:

Մոտ ապագայում ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ մի քանի մարգարեություններ պիտի կատարվեն: Այդ մարգարեություններից մեկը տեսիլքի ուշացումն է, ինչպես ներկայացված է Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխում: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլուխը նույնացնում է թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակների շարժման փորձառությունը: Երկու շարժումներն էլ բախվում են աստվածաշնչյան ճիշտ մեթոդաբանության վերաբերյալ մի վեճի, որն իրականացվում է շարժման այդ ներկայացուցիչների և նախկին ընտրյալ ժողովրդի միջև, որը վեճի ընթացքի ժամանակ անտեսվում է:

Երրորդ հրեշտակի պատմության պահապանների կողմից պաշտպանվելու ենթակա պատգամը ճշմարտությունների (Միլլերի գոհարների) նույնականացումն է, որոնք ի վերջո ներկայացվեցին 1843 և 1850 թվականների երկու սուրբ քարտեզների վրա: Բանավեճի ընթացքի մեջ եղավ մի հիասթափություն, որը նշանավորեց բաժանումը երկու հակամարտ դասակարգերի միջև, և հավատարիմներին ուղղված՝ ավելի խորը նվիրաբերման մի կոչ: Ապա Ամբակումը նույնականացնում է այն տարբերությունը, որ գոյություն ունի երկու դասակարգերի միջև, որոնք ներգրավված են հիմնարար ճշմարտությունների փորձության գործընթացում: Այդ փորձության գործընթացը, որը ներկայացված էր երկու դասակարգերի միջև եղած բանավեճով, լիովին կավարտվի շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, հենց այնտեղ, որտեղ ավարտվեց Ամբակումի երկրորդ գլուխը:

Բայց Տերը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ: Ամբակում 2:20.

Տերը հանկարծ կմտնի հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը, և ապա ամբողջ երկիրը լռություն պիտի պահի, որովհետև Քավության օրվա նախատիպին համապատասխան իրականությունը պիտի հասնի ողջերի դատաստանին: Ամբակումի մարգարեական պատմությունը, երկրորդ գլխում, ավարտվում է շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքով, և Հիսուս միշտ նույնացնում է որևէ բանի վերջը որևէ բանի սկզբի հետ:

Կենդանիների դատաստանը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն դատաստանը ընթացք է: Այդ ընթացքը սկսվում է Աստծո տնից, ապա հասնում է մի կետի, երբ դատաստանը գալիս է Աստծո տնից դուրս եղողների վրա: Երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեցին, սկսվեց այն դատաստանը, որ խորհրդանշվում է կնիք դնող հրեշտակի կողմից, որը անցնում է Երուսաղեմի միջով և նշան է դնում նրանց վրա, ովքեր հառաչում և ողբում են եկեղեցում կատարվող պղծությունների համար, ինչպես նաև երկրում գործվող պղծությունների համար: Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Քրիստոսը կլինի ավարտած հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարի կառուցման գործը, և կործանարար հրեշտակները դատաստան կբերեն Երուսաղեմի վրա:

Այնուհետև հարյուր քառասունչորս հազարը բարձրացվում են որպես դրոշակ, և կենդանիների դատաստանը սկսվում է մյուս հոտի համար, որը ներկայացված է Եդոմով, Մովաբով և Ամոնի որդիների գլխավորներով՝ Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարում:

Անկախ նրանից՝ նկատի ունենք առաջին հրեշտակի միլլերական շարժումը, թե երրորդ հրեշտակի հզոր շարժումը, բարենորոգչական շարժման ամբողջական պատմությունը ներկայացնում է ճշմարտության աճող հայտնություն, որն իր գազաթնակետին է հասնում Սուրբ Հոգու թափմամբ: Սուրբ Հոգու թափումը վերջին օրերի մարգարեությունների կիզակետն է: Ահա թե ինչու հիմար կույսերը յուղ չունեն, իսկ իմաստունները՝ ունեն: Յուդը անձրևն է:

Ասում են. Եթե մի մարդ արձակի իր կնոջը, և նա հեռանա նրանից ու դառնա ուրիշ մարդու, մի թե նա կրկին կվերադառնա նրա մոտ. մի թե այդ երկիրը շատ չի պղծվի: Բայց դու շատ սիրեկանների հետ պոռնկություն արեցիր. սակայն դարձի՛ր դարձյալ դեպի Ինձ, ասում է Տերը: Բարձրացրո՛ւ աչքերդ դեպի բարձունքները և տե՛ս, թե ո՞ր տեղում դու չես պառկել նրանց հետ: Ճանապարհների վրա նստում էիր նրանց համար, ինչպես արաբացին անապատում, և դու պղծեցիր երկիրը քո պոռնկություններով և քո ամբարշտությամբ: Ուստի անձրևները պահվեցին, և ուշ անձրև չեղավ. և դու պոռնիկի ճակատ ունեիր, ամաչելուց հրաժարվեցիր: Այսուհետ Ինձ չե՛ս աղաղակելու. Հա՛յր իմ, Դու իմ երիտասարդության առաջնորդն ես: Երեմիա 3:1-4:

Այս հատվածում (և բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին) Աստված բացահայտում է, որ Իր ժողովուրդը պոռնկացել է՝ այնքան, որ պոռնիկի ճակատ ունի: Վերջին օրերի պոռնիկը պապական իշխանությունն է, իսկ ճակատը ներկայացնում է նպատակադրված որոշում: Վերջին օրերի Աստծո ժողովուրդը ամբարիշտ է, սակայն Աստված վերջին կանչն է հղում, թեև նրանք հասել են մի այնպիսի կետի, որտեղ եկել են նույն որոշմանը, ինչ պոռնիկը: Նրանք ձևավորել են մի բնավորություն, որը ներկայացված է չորրորդ սերնդով, որտեղ պատրաստ են երկրպագելու արեգակին, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորրորդ սերնդում:

«Ժամանակը եկել է, որ ճշմարիտ լույսը փայլի բարոյական խավարի մեջ: Երրորդ հրեշտակի պատգամը ուղարկվել է աշխարհին՝ մարդկանց զգուշացնելու, որ

չընդունեն գազանի կամ նրա պատկերի նշանը իրենց ճակատներին կամ իրենց ձեռքերին: Այս նշանն ընդունել նշանակում է գալ նույն որոշմանը, ինչին եկել է գազանը, և պաշտպանել նույն գաղափարները՝ Աստծո խոսքին ուղիղ հակառակությամբ: Բոլոր նրանց մասին, ովքեր ընդունում են այս նշանը, Աստված ասում է. «Նա ևս պիտի խմի Աստծու բարկության գինուց, որ անխառն թափված է նրա բարկության բաժակի մեջ, և նա պիտի տանջվի կրակով ու ծծմբով՝ սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառան ներկայությամբ»»: Review and Herald, July 13, 1897.

Երեմիան վերջին օրերի Աստծու ժողովրդին ներկայացնում է որպես արդեն իսկ պոռնիկի ճակատը կրողներ: Նրանք գտնվում են գազանի նշանը ստանալու եզրին, որովհետև «ամբարիշտ» են: Վերջերս մեջբերված հատվածում Քույր Ուայթը շարունակում է.

«Եթե ճշմարտության լույսը ներկայացվել է ձեզ, բացահայտելով չորրորդ պատվիրանի շաբաթ օրը և ցույց տալով, որ Աստծո խոսքի մեջ կիրակիի պահման համար որևէ հիմք չկա, և դուք, այնուամենայնիվ, շարունակում եք կառչել կեղծ շաբաթից՝ հրաժարվելով սուրբ պահել այն շաբաթ օրը, որը Աստված կոչում է «Իմ սուրբ օրը», դուք ընդունում եք գազանի դրոշմը: Ե՛րբ է դա տեղի ունենում:—Երբ դուք հնազանդվում եք այն հրամանին, որը պատվիրում է ձեզ դադարել աշխատանքից կիրակի օրը և երկրպագել Աստծուն, մինչդեռ գիտեք, որ Աստվածաշնչում չկա նույնիսկ մի խոսք, որը ցույց տա, թե կիրակին այլ բան է, քան սովորական աշխատանքային օր, դուք համաձայնում եք ընդունել գազանի դրոշմը և մերժում եք Աստծո կնիքը: Եթե մենք ընդունենք այս դրոշմը մեր ճակատների վրա կամ մեր ձեռքերի մեջ, ապա անհնազանդների դեմ արտասանված դատաստանները պիտի գան մեզ վրա: Բայց կենդանի Աստծո կնիքը դրվում է նրանց վրա, ովքեր խղճատանքով պահում են Տիրոջ շաբաթ օրը:»

«Եվ Աստված տեսավ, որ մարդու չարությունը երկրի վրա մեծ էր, և որ նրա սրտի մտածումների ամեն խորհուրդ մշտապես միայն չար էր...: Երկիրն էլ Աստծու առաջ ապականված էր, և երկիրը լցված էր բռնությամբ...: Եվ Աստված ասաց Նոյին. Ամեն մարմնի վերջը հասել է իմ առաջ, որովհետև երկիրը նրանց պատճառով լցված է բռնությամբ. և ահա ես նրանց պիտի կործանեմ երկրի հետ միասին»: Նրանք պիտի վերացվեին, որովհետև ապականել էին այն երկիրը, որ Աստված ստեղծել էր, որպեսզի այն վայելեր արդար ժողովուրդը:

«Ինչպես Նոյի օրերում էր,— հայտարարեց Քրիստոսը,— այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու օրերում»: Եվ մի թե այդպես չէ: Ամեն ոք, ով կնայի օրաթերթերին, կարող է տեսնել հանցագործությունների մի երկար ցանկ՝ հարբեցողություն, գողություն, կոռուպցիոն, յուրացում, սպանություն: Երբեմն ամբողջ ընտանիքներ են սպանվում, որպեսզի այն մարդու ցանկությունը, որ տիրանա իրեն չպատկանող դրամին կամ ունեցվածքին, բավարարվի: Աշխարհն իսկապես դառնում է այնպիսին, ինչպիսին Նոյի օրերում էր, որովհետև մարդիկ բացահայտ կերպով արհամարհում են Աստծո պատվիրանները»: Review and Herald, July 13, 1897.

Երեմիան նույնացնում է վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, որ շուտով խոնարհվելու է արեգակի առաջ, և երբ դա անում է, ցույց է տալիս, որ «անձրևները պահվել են, և վերջին անձրևը չի եղել. և դու պոռնիկի ճակատ ունեիր, ամաչել հրաժարվեցիր»: Վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի «ամբարիշտները» վերջին անձրևը չեն ստանում, և նրանք հրաժարվում են ամաչելուց, որովհետև նրանց մտքերը շարունակաբար չար են դարձել, ինչպես ներկայացված է Նոյի պատմությամբ, և նաև պատկերների սենյակներով Եզեկիելի ութերորդ գլխի երկրորդ պղծության մեջ:

Երեմիան վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի անամոթ ամբարիշտներին մատնանշում է, որ այդ «ժամանակից» իրենց «երիտասարդության առաջնորդին» «աղաղակեն»:
Ադվենտիզմի երիտասարդության առաջնորդը Ամբակումի երկու տախտակներն էին և դրանց վրա ներկայացված գոհարները: Միակ հույսը՝ դուրս գալու այն ամբարշտությունից, որը պատրաստվում է հավիտենական մահ բերել Աստծո ժողովրդի վերջին օրերի ամբարիշտների վրա, աղաղակելն է առ այն Աստծուն, Ով առաջնորդն էր սկզբում, ինչը հասավ «վախճանի ժամանակին» 1798 թվականին:

Առաջին կամ երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ հարցն այն է, թե արդյոք ստանում ես, թե չես ստանում ուշ անձրևը: Ուշ անձրևը սկսվեց, երբ ազգերը բարկացան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

«Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, նեղություն պիտի գա երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չխոչընդոտեն երրորդ հրեշտակի գործը: Այդ ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի զորություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն վկայությանը և պատրաստի սրբերին հաստատուն կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

«Վերջին անձրևը», որը նաև նույնացվում է «զովության» հետ, սկսվեց, երբ ազգերը բարկացան, և այդ ժամանակ «փրկության գործը» սկսեց փակվել: Հայտնություն յոթերորդ գլխի չորս հրեշտակները զսպում են չորս հողմերը, մինչ մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը կատարվում է, իսկ Եզեկիել իններորդ գլխում այդ գործը ներկայացված է հրեշտակներով, որոնք նշան են դնում նրանց վրա, ովքեր հառաչում և աղաղակում են Երուսաղեմում կատարվող պղծությունների համար: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հրեշտակները սկսեցին մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի ճակատներին նշան դնելու փակման գործը:

Երրորդ հրեշտակի ավարտական գործը կատարվում է վերջին անձրևի հեղման ժամանակ, որը նաև «զովություն»-ն է, և որը մի պատգամ է:

Որոնց նա ասաց. «Ահա հանգիստը, որով դուք պիտի հանգստացնեք հոգնածին, և ահա զովությունը». բայց նրանք չկամենացին լսել: Եսայիա 28:12.

Այն պատգամը, որ նրանք մերժում են լսել Եսայիայի գրքում, այն պատգամն է, որ հնչում է կմկմացող լեզուներով, և այն փորձության պատգամն է, որ ներկայացնում է «տող առ տող» մեթոդաբանությունը:

Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ մի փոքր, այնտեղ՝ մի փոքր, որպեսզի գնան ու հետ ընկնեն, փշրվեն, որոգայթն ընկնեն և բռնվեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ արհամարհական մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդին, որ Երուսաղեմում է: Քանի որ դուք ասել եք. «Մենք ուխտ ենք կապել մահվան հետ, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Եսայիա 28:13–15:

Տիրոջ խոսքը, որ հանգստության և գորացման պատգամն է (վերջին անձրևը), և որը նրանց պատճառում է «գնալ, և հետ ընկնել, և կոտորվել, և որոգայթի մեջ ընկնել, և բռնվել», տրված է «այս ժողովրդի վրա իշխող արհամարհական մարդկանց, որ Երուսաղեմում են»: Երուսաղեմն այն վայրն է, որտեղ հրեշտակները նշան են դնում նրանց վրա, ովքեր հառաչում և աղաղակում են, և այն ծերերը, որոնք դավաճանել են իրենց վստահված պարտականությանը, առաջինն են ընկնում:

«Ազատագրման նշանը դրվել է նրանց վրա, «որ հառաչում են և աղաղակում են այն բոլոր գարշելիքների համար, որ կատարվում են»: Այժմ մահվան հրեշտակը դուրս է գալիս՝ ներկայացված Եզեկիելի տեսիլքում կոտորիչ զենքերով մարդկանց միջոցով, որոնց տրվում է այս հրամանը. «Իսպառ սպանեցե՛ք ծերերին ու երիտասարդներին, և՛ կույսերին, և՛ մանուկներին, և՛ կանանց. բայց չմոտենաք ոչ մի մարդու, որի վրա նշանն է. և Իմ սրբարանից սկսեցե՛ք»: Մարգարեն ասում է. «Նրանք սկսեցին այն ծերերից, որ տան առաջ էին»: Եզեկիել 9:1–6: Կործանման գործը սկսվում է նրանց մեջ, ովքեր դավանել են, թե ժողովրդի հոգևոր պահապաններն են: Կեղծ պահապաններն առաջինն են ընկնում: Չկա մեկը, որ խղճա կամ խնայի: Տղամարդիկ, կանայք, օրհորդներ և փոքր երեխաներ միասին կորչում են»: Մեծ պայքարը, 656:

Մենք կշարունակենք անդրադառնալ գիտության ավելացմանը, որը հասավ 1989 թվականին, հաջորդ հոդվածում:

«Նա, ով տեսնում է արտաքին երևույթի տակ եղածը, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք չեն նեղվում և չեն ապշում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց անձը հաճույք է գտնում իրենց գարշելիքներում: «Ես էլ պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և պիտի նրանց վրա բերեմ այն, ինչից նրանք սարսափում են, որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չարը գործեցին Իմ աչքերի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճություն չունեի»: «Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի գորեղ մոլորություն, որպեսզի նրանք ստին հավատան», որովհետև «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսալոնիկեցիներ 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի գորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևանալը, թե դուք կառուցում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում դուք շատ բաներ եք կատարում

աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանշում էք Եհովայի դեմ: Ո՛հ, դա մեծ խաբեություն է, հմայիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որ մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարանքը շփոթում են նրա հոգու և զորության հետ, երբ ենթադրում են, թե հարուստ են, հարստացել են բարիքներով և ոչ մի բանի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն բանի կարիք ունեն»»: Testimonies, h. 8, 249, 250: